

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΥΡΟΣ

Γεννήθηκε στις 12 Νοεμβρίου 1929 στο χωριό Κοκκωτοί επαρχίας Αλμυρού Μαγνησίας από εργατοαγροτική οικογένεια. Το 1939 τελείωσε 4 τάξεις Δημοτικού Σχολείου στο χωριό. Αγαπούσε τα γράμματα και πριν πάει στο σχολείο διάβαζε την εφημερίδα και δεχόταν τους επαίνους από τους γείτονες και συγχωριανούς. Ήταν το 7-ο παιδί της πολυμελούς οικογένειας και ο μόνος που είχε την τύχη να σπουδάσει στο γυμνάσιο. Το 1939 έδωσε εξετάσεις και εγγράφηκε στο Οκτατάξιο Γυμνάσιο Αλμυρού, το οποίο και τελείωσε το 1947 με άριστα (γενικός βαθμός 18 7/9). Οι σπουδές στο Γυμνάσιο πέρασαν σε δύσκολες συνθήκες της κατοχής, της μεταβαρκιζιανής τρομοκρατίας και στις αρχές του Εμφυλίου, με πολλές ελλείψεις σε μαθήματα και δασκάλους.

Στην περίοδο της κατοχής ήταν υπεύθυνος της οργάνωσης των Αετόπουλων του χωριού του και αργότερα μέλος της ΕΠΟΝίτικης οργάνωσης Αλμυρού.

Την απόφασή του για την ένταξη στο Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας (ΔΣΕ) έλαβε οριστικά στα τέλη της σχολικής χρονιάς στο Γυμνάσιο, το 1947, όταν έδινε τις τελευταίες απολυτήριες εξετάσεις και επισκέφθηκε τον αδελφό του Γιάννη στο κρατητήριο της αστυνομίας του Αλμυρού. Το σπασμένο κεφάλι με τα ξηραμένα αίματα στο πίσω μέρος και στο δάπεδο, η άθλια κατάσταση μετά από τα φρικτά βασανιστήρια τον γέμισαν με οργή και διέγειραν το αίσθημα της εκδίκησης. Για τη δράση του αδελφού του και τη συμμετοχή του στην ΕΠΟΝ βρισκόταν πάντα υπό παρακολούθηση και διώξεις.

Το Σεπτέμβρη 1947 κατατάχτηκε στο Λόχο του αείμνηστου Χρήστου Βαζούρα του Αρχηγείου του ΔΣΕ της Οθρυς με Αρχηγό τον Δημήτρη Κατσαμάγια, "Κόκκινο" από τον Αλμυρό και Επίτροπο τον Γιώργο Κατσάνο. Πήρε μέρος σε μικρομάχες στην Οθρυ και στους ελιγμούς με τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του κυβερνητικού στρατού. Στη μάχη του Μπακλαλή τραυματίστηκε ελαφρά στο δεξιό χέρι. Το Μάρτη του 1948, πριν από τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του κυβερνητικού στρατού στην Οθρυ, έγινε μέλος του ΚΚΕ. Στις 24 Οκτωβρίου 1948, περνώντας από την Οθρυ στ' Αγραφα σκοτώθηκε από βλήμα πυροβολικού ο Ταγματάρχης τότε Χρήστος Βαζούρας. Τη διοίκηση του τάγματος ανέλαβε ο Ναπολέων Φυτσιλής. Τη νύχτα προς τις 25 Οκτωβρίου σε μάχη στο χωριό Μάκρυση Σπερχειάδας, ο Γιώργος τραυματίστηκε στο κεφάλι από θραύσμα χειροβομβίδας και έχασε το δεξιό του μάτι. Τον απέσυρε βαριά τραυματισμένο και τον έσωσε ο αείμνηστος Λοχαγός του τότε, Γιάννης Φυτσιλής. Την άνοιξη του 1949 με την πορεία αόπλων τραυματιών και γυναικοπαίδων με διοικητή τον Βασίλη Πριόβολο (Ερμή) πέρασε στο Γράμμο και από εκεί μεταφέρθηκε στην Κορυτσά για θεραπεία του ματιού του. Ο φιλέλληνας και εθελοντής διεθνιστής Ούγγρος γιατρός τον εγχείρησε και τοποθέτησε τεχνητό οφθαλμό, χωρίς βέβαια να παρατηρήσει ότι το θραύσμα της χειροβομβίδας ήταν

σταματημένο στα ρουθούνια του. (Έτσι το θραύσμα αυτό το κουβάλησε χωρίς να το ξέρει και με πολλές επιπτώσεις στο αναπνευστικό σύστημα μέχρι το 1958, όταν του αφαιρέθηκε στην Τασκέντη). Μετά την ανάρρωση, και μη υπακούοντας στο Γιατρό να τον στείλει στη Βουδαπέστη για παραπέρα θεραπεία και πλαστική χειρουργική, επέστρεψε εθελοντικά στα τμήματα του Γράμμου, όπου στη μάχη του Τσάρνου τραυματίστηκε στις 6 Αυγούστου 1949 στο κεφάλι, στο δεξιό κρόταφο και στο δεξιό πόδι από βλήματα πυροβολικού. Μεταφέρθηκε με φορείο στο Νοσοκομείο του Γενικού Αρχηγείου του ΔΣΕ και μετά στο Νοσοκομείο στο Ελμπασάν. Για τη δράση του στο Δ Σ Ε το 1949 ονομάστηκε Ανθυπολοχαγός του ΔΣΕ. Στα τέλη Οκτωβρίου 1949 από την Αλβανία μαζί με άλλους μαχητές του ΔΣΕ, διασχίζοντας τη Μεσόγειο, περνώντας τα Δαρδανέλια με το σοβιετικό πλοίο "Βλαδιβοστόκ" έφτασε στη Σοβιετική Ένωση, στην πρωτεύουσα της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν, Τασκέντη.

Περίπου ένα μήνα πέρασε καραντίνα στη γειτονική πόλη της Τασκέντης Ταιρτσίκ και μετά εγκαταστάθηκε στην 1-η πολιτεία, κοντά στο εργοστάσιο Τασσελμάς (κατασκευής βαμβακοσυλλεκτικών μηχανών). Στο τμήμα λέβητων του εργοστασίου εργάστηκε στις συναρμολογήσεις των τροχών για τις βαμβακοσυλλεκτικές μηχανές (δηλ. τη σύνδεση του δίσκου με το σώμα της ρόδας που γινόταν με πριτσίνωμα πυρακτωμένων καρφιών. Τα πυρακτωμένα καρφιά με την τσιμπίδα τα τοποθετούσε στις οπές και ο Θόδωρας Στουρνάρας, που ήταν και πιο γερός τα πατούσε με το πιεστήριο και έκανε το πριτσίνωμα. Από τη λάμψη όμως των πυρακτωμένων καρφιών έχασε λίγα ποσοστά από την όραση του μοναδικού του ματιού, περίπου 9 %, έπρεπε να αλλάξει δουλειά. Ευτυχώς, το 1950 επιλέχθηκε για μια Σχολή διαβιβαστών, την οποία τελείωσε το 1953. Μετά την περάτωση της Σχολής εργάστηκε λίγους μήνες στις οικοδομές και μετά με εντολή της Οργάνωσης πήγε ως παιδαγωγός στην Επαγγελματική Σχολή του Γιανγκι-Γιούλ περιφέρειας Τασκέντης, όπου παράλληλα δίδασκε και το μάθημα της Φυσικής, ενώ παρακολουθούσε και μαθήματα της δέκατης τάξης στο βραδυνό σχολείο της πόλης Γιανγκι - Γιούλ, για να πάρει το απολυτήριο του δεκαταξίου που θα του έδινε τη δυνατότητα να εισαχθεί σε Ανώτατη Σχολή Ινστιτούτου ή Πανεπιστημίου.

Το 1956 έδωσε εισαγωγικές εξετάσεις και εσήχθηκε στο Ηλεκτροτεχνικό Ινστιτούτο Τηλεπικοινωνιών Τασκέντης, το οποίο τελείωσε με άριστα το 1961 και διορίστηκε ως Βοηθός καθηγητή (assistant) στην Εδρα Υπεραστικών Τηλεπικοινωνιών. Σ' αυτήν την Εδρα εργαζόταν ταυτόχρονα με τις σπουδές στο 4-ο και 5-ο έτος ως παρασκευαστής του εργαστηρίου Υπεραστικών Τηλεπικοινωνιών. Στην Εδρα αυτή εργάστηκε 24 χρόνια, περνώντας όλες τις βαθμίδες του διδακτικού προσωπικού από παρασκευαστής, βοηθός καθηγητή, επίκουρος καθηγητής, υφηγητής και συμμετέχοντας σχεδόν όλα τα χρόνια σε επιστημονικές ερευνητικές εργασίες. Το 1967 έδωσε εξετάσεις και εγγράφηκε για μεταπτυχιακές σπουδές στο Επιστημονικοερευνητικό Ινστιτούτο Τηλεπικοινωνιών του Κιέβου

χωρίς απόσπαση από τη βασική διδακτική και ερευνητική εργασία. Το 1972 επεράτωσε τη διδακτορική διατριβή, την οποία υπεράσπισε στο Επιστημονικό Συμβούλιο του Ηλεκτροτεχνικού Ινστιτούτου Τηλεπικοινωνιών της Μόσχας και απέκτησε τον τίτλο του Διδάκτορα Τεχνικών Επιστημών. Το 1973 του απονεμήθηκε ο βαθμός του Υψηλότη. Με την ιδιότητα αυτή εργάστηκε στην αναφερόμενη πιο πάνω Εδρα έως τα τέλη 1984, που επαναπατρίστηκε.

Έχει δημοσιεύσει 47 επιστημονικές και μεθοδικές εργασίες. Για τη συμμετοχή του στην κοινωνική ζωή του Ινστιτούτου και τις διδακτικές και επιστημονικές επιδόσεις έχει πολλές βραβεύσεις και διακρίσεις: Μετάλλιο "Για την αφομοίωση των χέρσων γαιών" στο Καζαχστάν από το Προεδρείο του Ανωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ, Παράσημο "Επίτιμος ραδιοτηλεπικοινωνιακός", Γράμματα Τιμής από το Υπουργείο Τηλεπικοινωνιών της ΕΣΣΔ, από το Ανώτατο Σοβιέτ της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν, από το Ινστιτούτο κ.ά.

Σ' όλη την περίοδο της πολιτικής προσφυγιάς παράλληλα με την παραγωγική δραστηριότητα έπαιρνε μέρος στην κοινωνικοπολιτική ζωή της Παροικίας (Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ, Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου του Συλλόγου των Πολιτικών προσφύγων, Μέλος της Κομματικής Επιτροπής Τασκέντης (ΚΟΤ), Μέλος του Γραφείου της ΚΟΤ, Μέλος του Προεδρείου του Κ Σ του Συλλόγου, Γραμματέας του Επιστημονικοτεχνικού Ομίλου (ΕΤΟ), Πρόεδρος του Συλλόγου των Πολιτικών προσφύγων.

Συνεργάτης της εφημερίδας "ΝΕΟΣ ΔΡΟΜΟΣ" με πολλές δημοσιεύσεις άρθρων εκαλαίκευσης των επιτεύξεων της σοβιετικής επιστήμης και των επιτεύξεων των πολιτικών προσφύγων και ιδιαίτερα της νεολαίας.

Μετά τον επαναπατρισμό το Δεκέμβριο 1984 για ένα περίπου χρόνο έμεινε άνεργος, ερευνώντας τη δυνατότητα εξεύρεσης εργασίας στο επάγγελμα. Εργάστηκε προσωρινά ως μεταφραστής ρωσικών έργων στη "Σύγχρονη Εποχή" και από τον Οκτώβριο 1985 ως Εκτακτος καθηγητής στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (ΤΕΙ) Πειραιά. Με αυτή την ιδιότητα εργάστηκε στο ίδρυμα αυτό περίπου 15 χρόνια (Λόγω υπέρβασης του ορίου ηλικίας δεν ήταν δυνατή η μονιμοποίηση). Δίδαξε μαθήματα "Τηλεπικοινωνίες" "Ηλεκτρονικά", "Αξιοπιστία τεχνικών συστημάτων και ποιοτικός έλεγχος" και συνέγραψε διδακτικές σημειώσεις στα μαθήματα αυτά. Από το έτος 2000 συνταξιοδοτήθηκε από το ΤΣΜΕΔΕ. Πράλληλα με τη διδακτική δραστηριότητα και λόγω των λίγων ωρών διδασκαλίας που επιτρεπόταν στους εκτάκτους καθηγητές, πήρε μέρος στο διαγωνισμό του Υπουργείου Εξωτερικών για το Μεταφραστικό τμήμα και από το Νοέμβριο 1990 εργάστηκε ως μεταφραστής της ρωσικής - ελληνικής - ρωσικής γλώσσας έως το 2000 που συνταξιοδοτήθηκε. Με τον επαναπατρισμό του συνέχισε την κοινωνική προσφορά μέσα από τις γραμμές του Κόμματος και της Πανελληνίας Ένωσης Επαναπατρισθέντων Πολιτικών Προσφύγων (ΠΕΕΠΠ) ως μέλος του Κεντρικού της Συμβουλίου και του Προεδρείου του και μέλος της Συνταχτικής Επιτροπής του Ενημερωτικού Δελτίου της ΠΕΕΠΠ, Γραμματέας

του Παραρτήματος της ΠΕΑΕΑ Ραφήνας, Ν. Μάκρης και περιχώρων.

Συντάκτης του βιβλίου "Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑ", έκδοση της ΠΕΕΠΠ, Αθήνα, 2002. Στο βιβλίο περιγράφεται η ζωή των πολιτικών προσφύγων στη Σοβιετική Ένωση, η μόρφωση, η τεχνική κατάρτιση και η επιστημονική πρόοδό τους και ιδιαίτερα της νεολαίας. Ετοιμάζεται για έκδοση το βιβλίο "Τα παιδιά του Εμφυλίου και της πολιτικής προσφυγιάς"

Έχει μεταφράσει από τα ρωσικά το βιβλίο "Ο ΖΑΒΟΛΙΑΡΗΣ" του Γαφούρ Γκουλιάμ, καθώς το υπό έκδοση βιβλίο του Εντουάρντ Β. Ρτβελάτζε " Ο Μέγας Αλέξανδρος στη Βακτριανή και Σογδιανή " , Έκδοση της Ακαδημίας Τεχνών της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν, Τασκέντη, 2002.

ΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

1. Από την Εκτελεστική Επιτροπή του Συμβουλίου της περιφέρειας Τασκέντης και της ΠΕ του ΚΚ Ουζμπ. Για τη συμβολή στη συγκομιδή των 3 εκατομ. τόννων βαμβακιού το 1956. Έπαινος και Γράμμα Τιμής.
2. Έπαινος και Γράμμα Τιμής από την Επιτροπή της Κομσομόλ περιοχής Ερκεσελίνσκ Καζαχστάν για τη συμμετοχή στην εξόρμηση συγκομιδής των σιταριών, 21 Αυγούστου 1958.
3. Γράμμα Τιμής από την Επιτροπή της ΠΕ Ακμόλινσκ της ΛΚΕΝΚ για τη συμμετοχή στη φοιτητική εξόρμηση για τη συγκομιδή των σιταριών στην περιοχή Ερκενσελίνσκ, 22 Σεπτεμβρίου 1958.
4. Μετάλλιο του Προεδρείου του Ανωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ " Για την αφομοίωση των χέρσων εδαφών ", 1958.
5. Γράμμα Τιμής από την Πρυτανεία του Ηλεκτρικού Ινστιτούτου Τηλεπικοινωνιών Τασκέντης στα 40-χρονα της ΣΣΔ Ουζμπεκιστάν, 23 Νοεμβρίου 1964 .
6. Διαταγή Νο 18 από 24 Μαρτίου 1964, Έπαινος και χρηματικό δώρο 50 ρουβλίων για τη δραστήρια συμμετοχή στις επιστημονικές - ερευνητικές εργασίες και την εδραίωση των σχέσεων με τη βιομηχανία τηλεπικοινωνιακού υλικού.

Έπαινοι και Γράμματα Τιμής :

7. Από την Πρυτανεία, το Γραφείο της Κομματικής οργάνωσης και των Συνδικάτων στα 10-χρονα του Ινστιτούτου, 20 Νοεμβρίου 1965.
8. Από τους μαθητές της 11-ης τάξης του Σχολείου Νο 50, την ημέρα της αποφοίτησής τους, 1965.
9. Από τον Επιστημονικο-τεχνικό Σύλλογο Ον. Α.Σ. Ποπόβ της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν στα 100-χρονα των Επιστημονικών- τεχνικών Συλλόγων, Ιούνιος 1967.
10. Από το Ινστιτούτο στα 100-χρονα του Β.Ι. Λένιν, 1970.
11. Από το Υπουργείο Τηλεπικοινωνιών της ΕΣΣΔ (Ν. Πσούρτσεβ) και την ΚΕ των

- Συνδικάτων για την ανάπτυξη των ραδιοφωνικών δικτύων στα 50-χρονα της ενσύρματης ραδιοφωνίας, 31 Δεκεμβρίου 1971.
12. Από τον Επιστημονικό Σύλλογο "Γνώση" της περιοχής Κύροβ Τασκέντης, 1976 και απονομή του παράσημου "Νικητής της Σοσιαλιστικής άμιλλας", 1976.
13. Απόσπασμα από τη Διαταγή Νο 88-04 από 13 Οκτωβρίου 1977, βράβευση με πολύτιμο δώρο. 13.10.77.
14. Από το Ινστιτούτο στα 50 χρόνια των γενεθλίων, 1979
15. Βράβευση από το Υπουργείο Τηλεπικοινωνιών της ΕΣΣΔ (Ν.Β.ΤΑΛΙΖΙΝ) με το παράσημο του "Επίτιμου ασυρματιστή. 27 Απριλίου 1979.
16. Απονομή του σήματος "Πρωτοπόρος της κομμουνιστικής εργασίας", 27.02. 1980.
17. Από το Μουσείο Φιλίας των Λαών της Τασκέντης στα 60-χρονα της ΕΣΣΔ , Δεκέμβριος 1982
18. Από το Ινστιτούτο με τα 55 χρόνια των γενεθλίων, 1984.
19. Από την ΚΕ του ΚΚ Ουζμπ., το Προεδρείο του Ανωτάτου Σοβιέτ της Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν και του Υπουργικού Συμβουλίου στα 60-χρονα της Δημοκρατίας και του ΚΚ Ουζμπεκιστάν, Δεκέμβρης 1984.
20. Για την ίδια επέτειο με διαταγή του Ινστιτούτου από 02.11.84 Νο 159.01. Επαινος και Γράμμα Τιμής.
21. Από το Γραφείο της ΚΕΤ και του Προεδρείου του ΚΣ του Συλλόγου στα 30-χρονα της εφημερίδας "ΝΕΟΣ ΔΡΟΜΟΣ", 1981.
22. Από το Γραφείο της ΚΕΤ, για τη δραστήρια συμμετοχή στην κοινωνική ζωή και στο έργο της εφημερίδας "ΝΕΟΣ ΔΡΟΜΟΣ".
22. Από την Οργανωτική Επιτροπή του Πανσοβιετικού Σεμιναρίου Ελλήνων Φοιτητών στη Μόσχα, 24-25 Απρίλη 1982.
23. Το σήμα "ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ του ΔΣΕ"
24. Το μετάλλιο της Εθνικής Αντίστασης.